

зовали. Петровото време не ни е оставило ни едно име на нѣкой писателъ, и нито единъ паметникъ. Наистина, на негово време живѣлъ въ България великий подвижникъ на християнството то, *Св. Иванъ Рилскій*; нъ той не билъ като она, што се трудили на времето на Бориса и Симеона.

Освѣнъ това въ цароване то Петрово въ България се показала нова ересъ, която посѣлъ нѣкой-си *Попъ Богомилъ*. Таа ересъ станала извѣстна тогава на всички Старопланинскій полуостровъ и въ близни ти земи подъ име *Богомилска ересъ*, и имала голѣмъ успѣхъ.

Такъва печална картина била внѣтрѣшното състояние на България въ цароване то на Петра Симеоновича: влиание византийско, крамола между правителството и привърженци ти на стари ти прѣдания, застоиване въ духовний животъ. Съштата мрътвеностъ била и въ внѣкашни ти работи на България, страшна бързина на испадане.

Царъ Петръ, оште кога сѣдналъ на прѣстолътъ, помирилъ се съ хърватити, зашто нѣмалъ на срѣдце да си отврѣшта за поражение то, което прѣтърпѣлъ татко му отъ тѣхъ.

Слѣдъ нѣколко години той се отрѣклъ и отъ Сърбина. Сърбскій кнезь Чеславъ побѣгналъ отъ Прѣславъ, дѣто се находалъ, и се навилъ въ своето съсипано и безлюдно отечество. При него зели да се стичатъ отъ всички страни купове купове сръбски изгоненици; Чеславъ поискалъ и покровителство то на Византия. Византийскій царъ му испратилъ дрѣхы и потрѣбни вешти, и много сѣрбие, които се криали изъ Цариградъ; той зель въскрѣснала Сърбина подъ своа заштита.

Най-сетѣ и маджарети зели да задаватъ страхъ на България. Тии зели дору да налитатъ на българекити владовишта и да ги плѣнетъ. Царъ Петръ, като не можилъ да се отърве друго-наче отъ тѣхъ, зель да ги пушта прѣзъ земята си да плѣнетъ богати ти византийски области.

Нъ доклъ България скривала внѣтрѣшната си слабостъ подъ внѣкашно бездѣйствие, византийска та държава чудно на прѣдновала. Въ 963 год. на византийскій прѣстолъ сѣдналъ голѣмий войвода и уменъ управникъ на царство то, Никифоръ Фока. Той направилъ голѣми побѣди въ мала Азия и наумилъ да приземе и България. Той станалъ да бѣди българити, че са едно съ маджарети, които се втуряли въ византийско то царство да плѣнетъ, та прѣкъсналъ приателство то съ царъ Петра.